

Jänis

Oksat heiluvat tuulessa. Yksi jänis istuu kiven päällä. On tammikuu, mutta sen turkki on ruskea niin kuin lehdet syksyllä. On liian lämmin. Lunta on vähän ja sitä ei ole satanut viikkoihin. Jänis oli juuri juossut kettua pakoon. Lunta vasten se on kuin maalitaulu, helppo saalis. Eilen jänis oli nähnyt ihmisiä. Yksi lapsi oli nauranut kun hän näki jäniksen. Hän oli juossut metsässä mukanaan iso koira. Jänis pakeni äkkiä. Nyt on kuitenkin hiljaista. Ei ole ollenkaan rymyviä ihmisiä eikä pelottavia koiria. Jänis katsoo melkein lumetonta maata ja itkee hiljaista itkuaan. Se muistaa, miten kylmä ja luminen talvi oli ollut seitsemän talvea sitten. Miten oli satanut lunta päiviä. Mutta nyt, nyt kaikki on eri lailla. Jänis juoksee pois ja katsoo metsää ympärillään. Männyt vähenevät ja pienenevät mitä kauemmas tunturiin jänis menee. On jo pimeää kun jänis pysähtyy tunturin päälle. Se katsoo tähtiä mustalla taivaalla. Tänään ei ole revontulia. Kaukana alhaalla musta järvi kimaltaa menneisyyden varjoja. Jänis sulkee silmänsä ja kuuntelee. Tuuli kurittaa puita, linnut tanssivat ilmassa. Jänis avaa isot tyhjät silmänsä. Se hyppii alas kivikosta. Iso täysikuu valaisee tien metsään. Jänis seuraa sitä tunturin rinnettä alas. Kuun hopeinen valo saa metsän näyttämään taianomaiselta. Jänis kulkee rauhallisesti metsän halki siihen asti kun tulee järven rantaan. Kiiltävä jää peittää järven pinnan. Jänis istuu ja katsoo kaunista maata. Kuuset ja männyt ympäröivät jäätyneitä järviä kun kuu valaisee kaiken ympäröivän. Jänis kuulee hiljaisen tuulen laulua ja melkein näkee tähtien tanssin. Ja niin kuin taikaa, alkaa sataa lunta.

Vieno Rauhala